

Най-обичаният автор в света

**НИКЪЛЪС
СПАРКС**

**Светлинка
в нощта**

**НИКЪЛЪС
СПАРКС**

**Светлинка
в нощта**

True Believer
Copyright © 2005 by Nicholas Sparks
All rights reserved.

© Маргарита Терзиева, превод
© Димитър Стоянов – Димò, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-237-2

Книгите на *ЕРА* можете да намерите на
www.erabooks.net

ЕРА

1.

Джеръми Марш седеше сред публиката на живото предаване с чувството, че се набива прекалено много на очи. В този ранен декемврийски следобед сред присъстващите в студиото имаше не повече от пет-шест мъже и той беше един от тях. Облечен както винаги в черно, с тъмната си къдрава коса, светлосините очи и модерната напоследък едnodневна брада, той изглеждаше стопроцентов нюйоркчанин, какъвто си и беше. Докато изучаваше госта на сцената, успя да огледа тайничко седналата три реда по-нагоре блондинка. При неговата професия често му се налагаше да върши няколко неща едновременно, така че нямаше проблем. Марш беше разследващ журналист и в момента работеше по поредната си статия, а блондинката беше просто част от публиката. Въпреки това професионалният наблюдател нямаше как да не забележи колко привлекателна е тя в блузката без ръкави и изтърканите дънки. Но това си беше чисто журналистическо наблюдение и нищо друго.

Той тръсна глава и отново насочи вниманието си към госта на сцената. Този беше направо смешен. Твърдеше, че може да разговаря с духове, и докато се напругаше да чуе гласовете от отвъдното, в светлината на телевизионните прожектори имаше вид на човек, измъчван от запек. Демонстрираше фалшива близост, сякаш беше брат или пръв приятел на всички в залата, но мнозинството от притаилата дъх от възхищение публика – включително блондинката и жената, с която медиумът разговаряше – го смяташе за паднал от рая. Което беше разбираемо, помисли си Джеръми, защото нали всички обични нам хора накрая се оказваха там? Духовете от отвъдното неизменно бяха заобиколени от

ярка светлина и излъчваха мъдро спокойствие и ангелско блаженство. Той не бе чувал досега медиумът да се свързва с духове на умрели от друго място освен от рая. Не се бе случвало починалият любим да каже, че го пекат на шиш или го пържат в казан с машинно масло. Но това бяха разсъждения на циник, призна си. Наложил му се също да признае, че шоуто беше от добрите. Тимъти Клосън беше майстор – много по-добър от шарлатаните, за които бе писал през годините.

– Знаем, че е трудно – изрече Клосън в микрофона, – но Франк ти казва, че вече е време да го пуснеш да си отиде.

Джеръми имаше чувството, че жената, на която медиумът говореше с „ах, каква дълбока симпатия“, всеки момент щеше да припадне. Малко над петдесетте, със зелена раирана блуза и червена къдрава коса, която стърчеше във всички посоки, тя притискаше ръце към гърдите си толкова силно, че пръстите ѝ бяха побелели от напрежението.

Клосън замълча за момент, вдигна ръка към челото си и се потопи отново в „отвъдния свят“, както го нарече. В настъпилата тишина зрителите се наклониха напред. Всички знаеха какво следва; това беше третият му клиент за днес. При този интерес не беше изненадващо, че Клосън е единственият известен гост на днешното популярно токшоу.

– Помниш ли писмото, което ти изпрати, преди да умре? – попита я той.

Жената ахна. Момчето от екипа придърпа микрофона по-близо до нея, за да могат всички насядали пред телевизорите да чуят възклицанието.

– Да, но откъде бихте могли... – заекна тя.

Клосън не я остави да довърши.

– Помниш ли думите му? – попита.

– Да – промълви жената.

Клосън кимна, като че ли той самият бе чел писмото.

– Ставаше дума за прошка, нали?

Седнала на дивана, водещата на най-популярното следобедно токшоу в Америка, премести поглед от Клосън към жената и обратно. Изглеждаше едновременно удивена и удовлетворена. Медиумите винаги действаха благотворно на рейтинга.

Жената срещу Клосън кимна и загледала в нея, Джеръми забеляза, че гримът започва да се стича по лицето ѝ. Камерите веднага акцентираха върху това. Предаването достигна до кулминацията на драмата.

– Откъде бихте могли... – повтори тя.

– Говореше и за сестра ти също – измърмори като че на себе си той. – Не само за него и за вас.

Жената се изненада.

– За сестра ти Елън – добави медиумът и при това разкритие жената най-после се разрида. Сълзите бликнаха от очите ѝ като от автоматична пръскачка. Клосън – безупречен в своя черен костюм и малко неподходяща за случая модерна прическа – продължи да кима към нея като онези поклащащи глави кученца, които хората слагат на колите си. Занемяла, публиката гледаше към жената.

– Франк ти остави и още нещо, нали? Нещо от вашето минало?

Въпреки горещината от прожекторите, жената пребледня. С ъгълчето на око си Джеръми забеляза, че продуцентът вдига пръст и започва да го върти като хеликоптер. Трябваше да прекъснат за реклами. Клосън погледна нагам, но погледът му остана непроницаем. Никой друг освен Джеръми не забеляза размяната на погледи и се учуди, че зрителите не си задават въпроса как медиумите винаги успяват да укротят духовете на починалите в точния момент за рекламите.

Клосън продължи:

– Нещо, за което никой друг не знае. Нещо като ключ, прав ли съм?

Жената кимна и продължи да хлипа.

– И вие нямате представа, че той го е запазил?

„Ето го необоримият аргумент“ – помисли си Джеръми, станал свидетел на още един сляпо вярващ в духове човек.

– Той е от хотела, където сте прекарвали медения си месец. Франк го е сложил в писмото, за да го намериш и да си спомниш щастливите дни. Не иска да мислиш за него с болка, защото те обича.

– Ооох! – изплака жената.

Или възкликна. Може би простена. Джеръми не можа да определи точно от мястото, където седеше, защото звукът беше прекъснат от неочаквано бурно ръкопляскане. Изведнъж изключиха микрофоните. Камерите се отдалечиха. Звездният миг на жената от публиката приключи и тя се отпусна на стола си. Водещата стана от дивана и се обърна към камерата:

– Не забравяйте, че всичко това се предава на живо от нашето студио. Никой от тези хора не се познава с Тимъти Клосен. – Тя се усмихна. – Ще се върнем след рекламите за още един сеанс.

Ръкоплясканията се засилиха и шоуто прекъсна за реклами. Джеръми се облегна назад.

Като разследващ журналист, проявяващ интерес към света на науката, той бе изградил кариерата си, пишейки за такива хора. През повечето време харесваше работата си и се гордееше, че упражнява специална професия, изцяло в служба на обществото, поради което правата ѝ бяха защитени в Първата поправка на Конституцията на Съединените щати. В своята колонка в списание „Сайънтифик Американ“ той бе интервюирал не един и двама Нобелови лауреати, бе обяснил теориите на Стивън Хокинг и Айнщайн на популярен език и веднъж дори бе успял да разбуди общественения дух и Министерството на здравеопазването беше принудено да изтегли от пазара опасен антидепресант. Имаше обширна и добре подплатена с факти и доказа-

телства статия за проекта „Касини“, за сгрешената оптика на космическия телескоп „Хъбъл“ и беше един от първите, обявили експериментите в Юта за предизвикване на студен ядрен синтез за измама.

За жалост колкото и впечатляваща да беше, неговата колонка не му осигуряваше достатъчно средства и за да плаща сметките си, се налагаше да поема допълнителната работа като независим журналист, а всеки независим журналист знае, че за да събуди интерес у редакторите на различните вестници и списания, трябва да се превърне в ловец на нестандартни истории. По този повод обсегът на темите му се разшири неимоверно, включвайки „каквото и да е, само да е необичайно“, и той посвети последните петнайсет години от живота си на изнамиране и разследване на различни парапсихолози, спиритисти, енергийни лечители и медиуми. Разобличаваше ги, излагаше на показ техните лъжи и измами, влизаше в къщи, за които хората се кълняха, че са обитавани от духове, търсеше мистични същества и проучваше произхода на различни градски легенди. Скептик по природа, Джеръми притежаваше рядката дарба да обяснява сложни научни концепции така, че среднестатистическият читател да може да ги разбере, и статиите му се препечатваха в стотици вестници и списания по света. За него популяризирането на науката беше важно и благородно дело, нищо, че публиката невинаги да го оценяваше. След публикуването на всяка своя статия той получаваше купища имейли и те често бяха подправяни с епитети като „идиот“, „простака“ и любимото му – „слуга на правителството“. Разследващата журналистика беше неблагодарна работа, както се бе убедил през годините. С такива мисли в главата си той огледа възбудената публика, опитвайки се да отгатне кого ще изберат след рекламите, като не пропусна да хвърли още един дискретен поглед към блондинката, която проверяваше червилото си в малкото си огледалце.

Джеръми бе проучил, че хората около него не са клакъори и след като участието на Клосън бе обявено предварително, всеки от тях се бе борил пред касата за билета си. Това означаваше, че публиката беше пълна с вярващи в живота след смъртта. За тях Клосън беше истински медиум. Защото, ако не разговаряше с мъртвите, как щеше да знае интимни подробности за свършено непознати хора? Като всеки добър фокусник Клосън бе отработил репертоара си до свършенство, ала Джеръми бе успял преди шоуто не само да разбере как действа той, но и да си набави снимков материал за доказателство.

За него разобличаването на Клосън щеше да бъде истинска победа, а и човекът си го заслужаваше, защото беше от най-лошата порода измамници. Но имаше и друго. Прагматикът у Джеръми разбираше, че подобна история ти се пада веднъж на години, и искаше да извлече всички дивиденди от нея. Клосън беше истинска знаменитост, а в Америка значение имаше единствено дали си известен. Щеше да се вдигне голям шум. Той се отпусна назад. Опита се да си представи какво би станало, ако Клосън го избере за следващата си жертва, въпреки че възможността беше едно на хиляда. Не го очакваше – да бъдеш избран от „великия“ Клосън беше като да спечелиш голямата награда на конните надбягвания в Санта Анита – и знаеше, че и без това държи в ръцете си страхотен материал. Все пак реши, че днес съдбата като никога може да се намеси в негова полза, и когато рекламите свършиха, в него се зароди слаба, абсолютно неоправдана надежда, че Клосън ще го избере.

И Господ, сякаш недостатъчно впечатлен от изявите на медиума на сцената, както впрочем и самият Джеръми, избра да се случи точно така.

Зимата бе сковала Манхатън преди три седмици и още го държеше в ледените си прегръдки. Студеният фронт от

Канада се премести насам, температурите паднаха почти до нулата, от решетките на канализацията се издигнаха облаци пара, после се спуснаха върху студените тротоари и образуваха ледена корица. Но като че ли никой нямаше нищо против. Издръжливите нюйоркчани демонстрираха пълно равнодушие към капризите на времето. Петъчната вечер не биваше да се пропилява за нищо на света. Хората работеха цяла седмица на пълни обороти и нямаше да си пропуснат празничната вечер, особено когато имаше повод за празнуване. Нейт Джонсън, Алвин Бърнстейн и двайсетина приятели и колеги, някои от „Сайънтифик Американ“, вече се бяха събрали и надигаха чашите в чест на Джеръми. Бюджетът на журналиста по правило беше ограничен, но повечето от тях вече бяха успели добре да си пийнат и се забавляваха здравата, защото вечерта беше за сметка на Нейт.

Нейт беше агентът на Джеръми, а Алвин, оператор на свободна практика – най-добрият му приятел. Всички се бяха събрали в един модерен бар в горната част на Уест Сайд, за да отпразнуват появата на Джеръми в „На живо в най-гледаното време“ по телевизия АВС. Рекламите за участието му течаха по канала вече цяла седмица – на повечето от тях той беше на преден план или в центъра с обещание за голямо скандално разкритие – и в офиса на Нейт заваляха предложения за интервюта от цялата страна. Днес следобед се бяха обадили от списание „Пийпъл“ и Нейт му бе насрочил интервю за понеделник сутринта.

Времето не беше достатъчно за организиране на отделно помещение за събирането, но май никой нямаше нищо против. С дългия си гранитен бар и приглушена светлина претъпканото с клиенти заведение приличаше на сборище на юпита. Облечени в спортни сака, предимно от туид, и с капаци на джобове, журналистите от „Сайънтифик Американ“ се бяха струпали в един тъгъл и обсъждаха оживено последните новини. Останалите клиенти явно минаваха

оттам след края на работния си ден на Уол Стрийт и Медисън Авеню. На облегалките на столовете бяха намятани италиански сака, вратовръзките „Хермес“ бяха разхлабени, навсякъде се виждаха мъже, чиято единствена цел беше да смаят присъстващите дами с блясъка на ролексите си. В дизайнерски дрехи и обувки с невъзможно високи токчета, жените, дошли директно от издателствата и рекламните агенции наблизко, отпиваха мартини и се правеха, че не се интересуват от мъжете. Джеръми бе хвърлил око на една висока червенокоска в другия край на бара и както му се стори, тя също поглеждаше към него. Той нямаше представа дали го бе разпознала от телевизионните реклами, или просто имаше нужда от компания. Тя отмести поглед, привидно незаинтересована, но след малко отново го погледна. Този път задържа погледа си малко по-дълго и той използва момента да вдигне чашата си.

– Хей, Джеръми, гледай тук – побутна го Нейт. – Ти си на екрана. Не те ли интересува как си се представил?

Джеръми откъсна поглед от червенокосата и вдигна очи към екрана. Видя се да седи срещу Даяна Сойер. „Странно – помисли си, – сякаш съм едновременно на две места.“ Изглеждаше му нереално. Всичко случило се през последните три седмици му изглеждаше нереално въпреки дългия му стаж в медиите.

На екрана Даяна го представи като „най-уважавания журналист в областта на науката“. Това му стигаше, защото беше огромно признание, но имаше и още – Нейт вече преговаряше с „На живо в най-гледаното време“ за постоянна рубрика в предаването с възможност за допълнително участие в „Добро утро, Америка“. Много журналисти смятаха телевизията за по-маловажна в сравнение с другите по-сериозни медии, но повечето от тях тайно мислеха за нея като за Светия Граал, който ще ги доближи до големите пари, и по тази причина въпреки поздравленията и наздравници-

те въздухът тежеше от завист, чувство, толкова чуждо на Джеръми, колкото и пътуването в космоса. Но той имаше с какво да се гордее. Журналисти от неговата област не бяха долюбвани от медиите... до днес.

– Само уважаван ли те нарече тя? – попита Алвин. – След статиите ти за Голямата стъпка и легендата за атлантидите?

– Шшшт! – намеси се Нейт, загледан в телевизионния екран. – Опитвам се да чуя. Може да се окаже важно за кариерата на Джеръми.

Като агент Нейт не спираше да повтаря думите „може да се окаже важно за кариерата на Джеръми“, а „кариерата на Джеръми“ беше изключително важна за него, защото свободната практика не беше много доходоносна. Двамата се бяха запознали преди доста години, когато на Джеръми му се наложи да води преговори с едно издателство, а Нейт беше в началото на кариерата си. Оттогава двамата работеха заедно и нищо не можеше да ги раздели, защото между-ременно бяха станали приятели.

– Както и да е – отказа се от критичната си забележка Алвин и се загледа в екрана.

Разговорът между Даяна Сойер и Джеръми беше към края си. На екрана зад тях течаха кадри от представянето му в дневното телевизионно шоу, където той се бе представил за човек, скърбящ за по-малкия си брат. Клосън призова духа на починалия брат.

– Той е с мен – заяви медиумът в един момент. – Иска да го оставиш да си тръгне, Тод.

Камерата улови лицето на Джеръми, изразяващо разстроен скърбящ брат. Чертите му се изкривиха от предполагаема болка. Клосън кимаше и редеше думи на симпатия и разбиране или се вцепеняваше, заслушан в гласа от отвъдното.

– Майка ви не е променила нищо в стаята му. Онази, която сте споделяли с него. Настоявала е да не променят

нищо и е трябвало да спите в нея нощ след нощ – продължи той.

– Да – простена Джеръми.

– Но вие сте се страхували там и в гнева си сте взели нещо негово, нещо много лично, и сте го заровили в задния двор.

– Да – промълви журналистът, твърде развълнуван, за да каже нещо повече.

– Неговите брекети.

– Оооох! – проплака Джеръми и закри лицето си с ръце.

– Той ви обича, Тод, и знайте, че сега чувства покой. Не ви се сърди...

– Аааах! – изплака отново Джеръми, лицето му се изкриви още повече.

Нейт наблюдаваше съсредоточено сцената и мълчеше. Алвин от своя страна се смееше с глас.

– Този човек заслужава „Оскар“ – извика и вдигна високо чашата си.

– Беше доста добре, нали? – захили се Джеръми.

– Млъкнете най-после – каза Нейт, без да крие раздражението си. – Ще говорите по време на рекламите.

– Както и да е – каза отново Алвин.

„Както и да е“ беше любимата му фраза.

Картината на екрана се разфокусира, после се върна към Даяна и Джеръми, отново седнали един срещу друг.

– И нищо от казаното от Тимъти Клосън не е истина, така ли? – попита тя.

– Нито дума – отвърна той. – Както знаете, името ми не е Тод, имам петима братя и слава богу, всичките са живи и здрави.

Водещата държеше химикалката над един бележник, сякаш се готвеше да си води записки.

– Тогава как го прави Клосен?

– Ето как, Даяна – започна Джеръми.

Алвин вдигна украсената си с няколко пиърсинга вежда.

– Как я нарече? Просто Даяна? Сякаш сте първи дружки?

– Млъкнете, за бога! – повиши тон Нейт, все по-ядосан.

Джеръми продължаваше от екрана:

– Действията на Клосън са вариация на онова, което хората правят от стотици години. Той е добър психолог, умее да разчита емоциите на човека пред себе си и да улавя подадени неволно от клиента знаци.

– Да, но той е толкова конкретен. Не само с вас, но и с другите си гости. Говори с имена. Как го прави?

Джеръми сви рамене.

– Той ме чу преди шоуто да говоря за брат си Маркъс. Измислих си въображаем брат и разказах на висок глас за него.

– И как тази информация стигна до ушите му?

– Измамници като него използват различни трикове, микрофони и платени подслушвачи, които обикалят между публиката преди представлението. Преди да вляза в студиото, умишлено говорих с много хора и наблюдавах дали някой от тях няма да покаже засилен интерес към историята ми. Както и предполагах, един мъж прояви по-голямо любопитство от другите.

Зад тях на екрана кадрите от шоуто на Клосън бяха заменени от увеличена снимка, направена от Джеръми с малък, скрит в часовника му фотоапарат – високотехнологична играчка, закупена от него за сметка на „Сайънтифик Американ“. Той обичаше високотехнологичните играчки, особено когато ги получаваше за сметка на другите.

– Какво виждаме тук? – погледна Даяна към снимката.

– Този мъж – Джеръми посочи заснетия човек – беше в публиката. Представи се, че идва от Пеория. Направих тази снимка преди шоуто, докато разговаряхме с него. Моля, увеличете още!

Снимката беше увеличена и Джеръми се приближи до нея.
– Виждате ли малката значка със знамето на САЩ на ревера му? Тя не е там просто за красотата. Всъщност представява миниатюрен предавател, излъчващ към скрито записващо устройство.

Даяна смръщи вежди.

– Откъде знаете това?

– Случайно и аз имам такъв – каза Джеръми, вдигайки многозначително вежда. Той бръкна в джоба на самото си и извади същата значка, прикрепена към дълъг кабел и предавател.

– Този модел е произведен в Израел. – Наведе се над значката и сега гласът му се чу през предавателя. – Мога да кажа, че е последна дума в шпионската техника. Чух, че се използва и от ЦРУ, но не мога да твърдя със сигурност. Но ви гарантирам, че технологията е авангардна – този малък микрофон може да улови разговор в шумна, пълна с хора зала и със специална филтрираща система да го изолира и изчисти.

Даяна огледа значката с интерес.

– Сигурен ли сте, че това наистина е микрофон, а не просто значка?

– Както знаете, от дълго време се ровя в миналото на Клосен и една седмица след шоуто успях да се снабдя с още снимки.

На екрана зад тях се появи нова снимка. Макар и недостатъчно ясна, беше очевидно, че на нея е мъжът със значката.

– Тази снимка е направена във Флорида пред офиса на Клосен. Както виждате, мъжът влиза в офиса. Той се казва Рекс Мур и е сътрудник на Клосен. Работи за него от две години.

– Охаа! – извика Алвин и останалата част от предаването, което и без това вървеше към края си, беше заглушена от людюканията и подсвиркванията на останалите – завистници

и доброжелатели. Безплатното пиене бе свършило своята магия и след края на предаването всички поздравяваха Джеръми.

– Беше фантастичен – каза Нейт.

На четирийсет и три години, нисък, оплешивяващ и със слабост към костюми поне с един номер по-малки от размера му, Нейт кипеше от енергия и като повечето агенти излъчваше оптимизъм.

– Благодаря – каза Джеръми и допи бирата си.

– Това е голяма стъпка напред в кариерата ти – продължи Нейт. – Твоят билет за редовно телевизионно шоу. Край на драсканиците за скапани списания, край на историите за НЛЮ. Винаги съм казвал, че с тази външност си роден за телевизия.

– Винаги си казвал, да – извъртя очи Джеръми с маниера на човек, цитиращ заучена лекция.

– Не, сериозно ти казвам. Продуцентите на „Най-гледаното време“ и „Добро утро, Америка“ продължават да звънят, искат те за постоянен гост в техните предавания. Нали разбираш, за въпроси от рода на: „Как ще коментирате последната революционна научна новина“ и така нататък. Каква ти стъпка, това си е огромен скок напред за репортер от научно списание.

– Аз не съм репортер – изсумтя Джеръми. – Аз съм журналист.

– Добре де, журналист – махна с ръка Нейт. – Както винаги съм казвал – ти просто си създаден за телевизионния екран.

– Признавам, Нейт има право – смигна Алвин. – Как иначе можем да си обясним факта, че си по-популярен сред жените от мен, въпреки липсата на всякаква индивидуалност?

Алвин и Джеръми обикаляха баровете от години и се опитваха да свалят жени, къде с успех, къде не.

Джеръми се засмя. Алвин Бърнстейн, чието име беше асоциации за очилат държавен чиновник, един от безбройните чиновници с обувки „Флоршейм“ и куфарче за документи – изобщо не изглеждаше като Алвин Бърнстейн. Някога като тийнейджър той бе гледал Еди Мърфи в „Лунастик“ и бе решил да превърне коженото облекло в свой стил. Гардеробът му ужасяваше неговия баща, Мелвин – очилат държавен чиновник, който носеше обувки „Флоршейм“ и ходеше на работа с куфарче. За щастие кожените дрехи отговаряха на безбройните му татуировки. Алвин смяташе, че татуировките му са доказателство за неговия уникален естетичен вкус. Този уникален естетичен вкус можеше да се види на двете му ръце чак до раменете и всяка една от тях допълваше впечатлението от надупчените с десетки пийсинги уши.

– Е, какво става с онова пътуване на юг? Реши ли дали ще се заемеш с разследването на онази история за духове? – попита Нейт. Джеръми си представи ясно как колелцата в мозъка на агента му зацракаха и зацъкаха. – След интервюто ти за „Пийпъл“ имам предвид.

Джеръми отметна падналия кичур от очите си и даде знак на бармана да му донесе още една бира.

– Да, защо не? Телевизия или не, аз трябва да плащам сметки и мисля, че все ще изкарам нещо за моята колонка от това.

– Но ще поддържаме контакт, нали? Няма да е като онай път, когато се вмъкна под прикритие в „Светите и праведните“? – Той говореше за статията му от шест хиляди думи, свързани с религиозния култ „Светите и праведните“, написана от Джеръми за „Венити Феър“. Тогава за три месеца бе прекъснал всякакви връзки със света.

– Ще поддържаме – успокои го Джеръми. – Тази история не е такава. Отивам за не повече от седмица. „Мистериозни светлини в местното гробище“. Нищо особено.

– При всички случаи ще ти трябва оператор – обади се Алвин.

Той го погледна с любопитство.

– Защо? Да не би да ти се идва?

– Естествено, че ми се идва. Да замина на юг през зимата и да срещна една от онези прочути южни красавици, докато ти работиш! Това ще бъде върхът. Чувал съм, че южнячките могат да побъркат мъжа, в добрия смисъл на думата, де. Ще бъде една екзотична ваканция.

– Следващата седмица не трябва ли да снимаш нещо за „Закон и ред“?

Колкото и странно да изглеждаше, Алвин имаше безупречна репутация на професионалист и услугите му се търсеха много.

– Да, но ще приключа преди уикенда – отвърна той. – И ако мислиш сериозно за телевизионна кариера, както те съветва Нейт, няма да е зле да направим няколко прилични кадри на тези мистериозни светлини.

– При положение, че изобщо има такива.

– Ти иди, направи предварително проучване и ми се обади. Календарът ми е отворен.

– Дори и да свети нещо, това не е кой знае каква история – предупреди го Джеръми. – Никой в телевизията няма да се интересува.

– Не и досега – каза Алвин. – Но след представянето ти по телевизията тази вечер ще се заинтересуват. Знаеш как е там. Всички продуценти гонят собствените си опашки в опит да открият следващия голям бум. Щом в „Добро утро, Америка“ изведнъж са се запалили по теб, бас държа, че от „Днес“ ще се обадят всеки момент, а след тях на вратата ще почука и „Дейтлайн“. Нито един продуцент няма да остане назад. Защото това означава да ги уволнят. Никой от тях не би искал да обяснява на шефовете си защо е изпуснал влака. Повярвай ми, аз работя в телевизия и ги познавам добре.

– Той е прав – намеси се Нейт. – Никой не знае как ще се развият нещата и не е зле човек да си начертае план. Тази вечер спечели много точки. Не ги пропилявай. И ако разкриеш нещо интересно с онези светлини, то непременно ще наклони везните в твоя полза и ще улесни решението на „Най-гледаното време“ и „Добро утро, Америка“.

Джеръми се вгледа в агента си.

– Ама ти сериозно ли? Това е незначителна история. Реших да я направя само защото имам нужда от малко почивка след Клосен. Той ми отне цели четири месеца.

– Ама пък виж какво ти донесе – сложи Нейт ръка на рамото му. – Може да е партенка, но с добри кадри и подхождаща история зад тях не се знае какво ще излезе, нали?

Джеръми замълча за момент, после сви рамене.

– Добре – каза и погледна Алвин. – Тръгвам във вторник. Виж дали ще можеш да дойдеш в петък. Ще ти се обадя за подробности.

Алвин вдигна бирата си и отпи.

– Голи! – извика той, имитирайки Гомер Пайл от популярното шоу. – Отлитам за страната на пясъците и свинските бели бъбреци. Обещавам да не те охарчвам много.

Джеръми се засмя.

– Бил ли си някога на юг?

– Не, а ти?

– Ходил съм в Ню Орлиънс и Атланта – призна той. – Но те са градове, а градовете навсякъде са едни и същи. Този път трябва да стигнем до истинския Юг. Гробището е в малко градче Бун Крийк в Северна Каролина. Трябва да видиш уебсайта му. Показва ни цъфнали през април азалии и кучешки дрян и ни запознава гордо с портрета на най-изтъкнатия си гражданин. Някой си Норуд Джеферсън.

– Кой? – сви вежди Алвин.

– Един политик. Бил е в щатския сенат на Северна Каролина от 1907 до 1916 година.

– На кого му пука?

– И аз това се питам – кимна Джеръми, хвърли поглед през бара и остана разочарован, когато видя, че червенокосата си е тръгнала.

– Къде точно се намира, казваш?

– Между „по средата на нищото“ и „къде по-точно е това“. Ще спя на място, наречено „Грийнлийф Котиджис“, описано в рекламата като пасторално и провинциално, но все пак модерно. Каквото и да значи това.

– Ще си бъде истинско приключение – засмя се Алвин.

– Не се тревожи. Сигурен съм, че ще паснеш на мястото.

– Сигурен си?

– Напълно – каза Джеръми и посочи кожените дрехи, тагуировките и пиърсинга. – Дори подозирам, че ще искат да те осиновят.

2.

Във вторник малко след дванайсет, на другия ден след интервюто за списание „Пийпъл“, Джеръми пристигна в Северна Каролина. Когато заминаваше, в Ню Йорк беше мрачно и студено, очакваше се сняг. Тук, с яносиньото небе, зимата изглеждаше отдавна отминала.

Според картата, която си купи от магазина за сувенири на летището, Бун Крийк се намираще в окръг Памлико, на сто и шейсет километра от Райли и – ако пътят дотам можеше да се вземе за някакъв показател – далеч от цивилизацията. Релефът от двете страни на пътя беше равен и гол, интересен колкото тесто за палачинки. Фермите бяха разделени от хилави пожълтели борчета и предвид мижавия трафик те бяха единственото, което спасяваше Джеръми от пълната скука.

Все пак трябваше да признае, че не е толкова зле. Поне в онази част с шофирането. Всеки знаеше, че леката вибрация